

ЩЪРКЕЛЪ:

Трака-тракъ, трака-тракъ,
Ето ме — довтасахъ пакъ!

ЖАБА: (отъ блатото)

— Хай добре дошълъ тогазъ
Здравъ и живъ помежду насъ.
Моля ти се, разкажи
До сега къде бѣ ти?

ЩЪРКЕЛЪ: (важно)

— Бѣхъ въвѣ топлотѣ страни —
Задъ ония планини.
Тамъ е слънце, тамъ е рай,
Сжшо като тукъ презъ май.
И живѣхме добре
Тамъ, край Бѣлото море.

ЖАБА:

Ами има ли мушици,
Водорасли и тревници?

ЩЪРКЕЛЪ:

У-ха! Има — да ядешъ.
Дни и нощи, ако щѣшъ.
И комари, и мушици
Като тебе и пѣвци.
Ала ти си най-добрата
Отъ пѣвцитѣ на земята.
Щомъ се пакъ заесени
Искашъ ли да лойдешъ ти?

ЖАБА: (радостна)

Исамъ, искамъ! Бива, бива!
Азъ ще бжда тѣй щастлива!

ЩЪРКЕЛЪ: (угриженъ)

Но тамъ има крокодили,
Тигри, слонове, камили,
Пъкъ ти нѣмашъ и криле,
А туй, май, не е добре!

ЖАБА: (плаче)

Ахъ, наистина, горкички!
Колко искамъ да съмъ птичка,
Да политна съсь крила
Надъ земи и надъ моря!

ЩЪРКЕЛЪ: (утешава я)

Нишо, нишо, жабке мила!
Ехъ, таквазъ си се родила.
Нѣма пъкъ сега да мрешъ!
Слушай, да ме разберешъ —
И сега си ти щастлива!
Ала много си красива,
Та не трѣбва да те видятъ —
Маже би да ти завидятъ
Твойтѣ дружки полъ небото,
Дето святъ сега въ блатото.

ЖАБА:

Охъ, какви сж завистливи,
Присмѣхулки и свадливи!

ЩЪРКЕЛЪ:

Слушай, мила, я излѣзъ.
Хемъ на пукъ и още днесъ.

ЖАБА:

Жалко, щърко, много жалко,
Но отъ тебъ се плаша малко.
Слушала съмъ отъ сестритѣ
И на старитѣ въ пѣснитѣ,
Че край насъ се ти навърташъ
Само жабчета да гълташъ.

ЩЪРКЕЛЪ:

Туй разправятъ тѣ за дѣдо.
Азъ съмъ внучето му младо.
Ни германецъ, ни испанецъ —
Азъ съмъ вегетариянецъ.